

๒๑

พระพุทธรเจ้า
เป็นอจินไตย

พระพุทธรเจ้าเป็นอจินไตย พระธรรมของพระพุทธรเจ้า
ก็เป็นอจินไตย วิบากของเหล่าชนผู้เลื่อมใสในพระพุทธรเจ้า
และพระคุณของพระองค์ ก็เป็นอจินไตย

พระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย

๒๐๔

พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นหลักของพุทธศาสนา ผู้เข้าถึงธรรมกาย ได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้าถึงแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา พระบรมศาสดาได้เข้าถึงพระรัตนตรัย และเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัต ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า หมดสิ้นกิเลสอาสวะ มีแต่ความบริสุทธิ์ล้วนๆ จึงเป็นเนืองนาคบุญอันเลิศ ผู้มีจิตเลื่อมใสในพระพุทธเจ้าผู้เลิศ ผลบุญอันเลิศย่อมบังเกิดขึ้นกับบุคคลนั้น และบุญนั้นยังตามส่งผลข้ามภพข้ามชาติไปจนถึงที่สุดแห่งธรรม การทำสมาธิภาวนาด้วยการเจริญพุทธานุสสติ มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ จึงมีอานิสงส์ใหญ่ สมควรที่พวกเราทั้งหลาย จะต้องฝึกให้เป็นอุปนิสัย บุญใหญ่ย่อมจะบังเกิดขึ้นแก่เรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย อปทาน ว่า

“เอาจินตียา พุทธา พุทธธมมา อจินตียา
อจินตียะสุ ปสนน่าน วิปาโก โหตุยจินตियो

พระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย พระธรรมของพระพุทธเจ้า ก็เป็นอจินไตย วิบากของเหล่าชนผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า และพระคุณของพระองค์ ก็เป็นอจินไตย”

*ที่ท่านกล่าวอย่างนี้เพราะว่า อานุภาพของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย

๒๐๕

มีมากมายเกินกว่าที่จะนึกคิดค้นเดา ที่เรียกว่าอจินไตย คือ คำนวณไม่ได้ว่าบุญที่เกิดจากการบูชาพระพุทธเจ้า จะมีประมาณมากเพียงใด แต่เราจะได้นุญอย่างเกินควรเกินคาด เป็นสิ่งที่อยู่เหนือจินตนาการ เพราะพระองค์เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ สมบูรณ์พร้อมทั้งวิชาและจรณะ จะหาสรรพสัตว์ทั้งมนุษย์ เทวดา พรหม หรืออรุพพรหม ผู้ประเสริฐกว่าหรือเสมอเหมือนกับพระองค์ก็ไม่มี ดังนั้นการส่งใจไปถึงพุทธคุณ ส่งใจไปในพระรัตนตรัย จึงเป็นการส่งใจไปในสิ่งที่ประเสริฐที่สุด จะทำให้เราเป็นผู้ประเสริฐ และหลุดพ้นตามพระองค์ไปด้วย

การส่งใจไปถึงพระพุทธเจ้าให้ถูกที่สุดและลัดที่สุด เพื่อจะได้บุญใหญ่อันเป็นอจินไตยที่เกิดจากการระลึกรู้ถึงพระองค์ ต้องอาศัยใจหยุดนิ่งเท่านั้น หยุดกันเข้าไปเรื่อยๆ พระพุทธองค์ตรัสรู้ด้วยปฏิบัติอย่างไร เราก็ควรดำเนินตามปฏิปทานั้น คือ ต้องหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึงธรรมกาย จะได้มีที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง

วันที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้บรรลุสัมโพธิญาณ ท่านไม่ได้ทำอย่างอื่นเลย ทำหยุดกับนิ่งอย่างเดียว หยุดนิ่งเฉยๆ ใจหยุดอยู่ภายใน ตั้งแต่ยามเย็นเรื่อยไป พออุกส่วนก็เข้าถึงปฐมมรรค เห็นหนทางเบื้องต้นเป็นดวงสว่างใสบริสุทธิ์เกิดขึ้นที่

พระพุทธเจ้าเป็นอธิปไตย

๒๐๖

กลางกาย แล้วท่านก็หยุดอย่างนี้ไปเรื่อยๆ หยุดในหยุดๆ เข้าไปเรื่อย จนกระทั่งได้บรรลุเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า มีพระธรรมกายปรากฏ หน้าตักกว้าง ๒๐ วา สูง ๒๐ วา ไสวบริสุทธิ โตใหญ่ขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย

ในที่สุดใจของท่านร้อนหลุดจากกิเลสจากอาสวะทั้งหลาย กิเลสอาสวะที่ครอบงำจิตใจของท่านตามกายต่างๆ ตั้งแต่กาย-มนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพรม กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี หลุดร้อนไปหมด ใจของพระองค์ก็สว่างขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อกิเลสถูกขจัด ล้นเชื้อไม่เหลือเศษ ก็สำเร็จเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์จึงเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ล้วน พระบริสุทธิ์คุณของ พระพุทธองค์จึงไม่มีบุคคลใดจะมาเสมอเหมือนได้

“ธมมกาโย อหํ อติปิ” ตถาคต คือ ธรรมกาย ผู้ใดเห็น ธรรมกาย ผู้นั้นได้ชื่อว่า เห็นพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น วันวิสาขบูชาจึงเป็นวันของพระพุทธเจ้าผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ เป็นวันของผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานแล้ว สิ่งที่เราควรจะทำในวันนี้คือ พยายามทำใจให้หยุดให้หนึ่งเช่นเดียวกับพระองค์ท่าน จะได้เป็น ปฏิบัติบูชาที่เป็นการบูชาอย่างยอดเยี่ยม พระองค์ทรงแนะนำ อย่างไรเราทำอย่างนั้น ท่านเข้าถึงอย่างไรเราก็เข้าถึงอย่างนั้น ทำใจหยุดใจนิ่งอย่างนี้เรื่อยไป จึงจะได้ชื่อว่ามีธรรมะระลึกนึกถึง

พระพุทธเจ้าเป็นอธิมุนีไทย

๒๐๓

พระพุทธเจ้า อย่างนี้จึงจะถูกต้องร้องรอยตามคำสอนของ
พระบรมศาสดา

ถ้าได้ธรรมกายใสแจ่มติดอยู่ที่กลางกายแล้ว ได้ชื่อว่า
เจริญพุทธานุสติ เต็มเปี่ยม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ คือมีพระพุทธเจ้า
เป็นอารมณ์อยู่ตลอดเวลา เรากับท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ไม่ได้พราจากกันเลย เราเป็นท่าน ท่านเป็นเรา ใสแจ่มอยู่
ข้างใน กายหยาบของเราก็คือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย
หากทำอย่างนี้ได้ นี่แหละถูกตัวพระพุทธเจ้ายิ่งนัก เราจะเกิด
ความปิติ และซาบซึ้งในตนเอง และความเลื่อมใสที่มีอยู่ก็จะ
ทวีมากยิ่งขึ้นเพราะได้เข้าไปรู้จักกับกายธรรมของพระพุทธเจ้า
ผู้เป็นบรมศาสดาของเรา

การดับขันธปรินิพพานของพระพุทธองค์ท่าน แตกต่าง
จากศาสดาทั้งหลาย พระองค์ทรงสามารถกำหนดรู้วันปรินิพพาน
ได้ หรือที่เรียกกันว่า ทรงปลงอายุสังขาร พระองค์ตรัสบอก
สาวกว่า อีก ๔ เดือนจากนี้ไป จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน ณ
สาละวันทยาน เมืองกุสินารา ที่ตรงนี้ เวลาเท่านี้ พระองค์บอก
หมด เพื่อให้เหล่าสาวกเตรียมตัวเตรียมใจ จะได้ไม่ต้องเศร้า-
โศกเสียใจ ใครที่ยังไม่ได้บรรลุธรรม จะได้รับตั้งใจฝึกฝนให้
หยุดนิ่ง ให้ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ให้ทันในช่วงเวลาที่
พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่

พระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย

๒๐๘

พระองค์ได้ทรงประชุมพุทธบริษัท ๔ ทรงทำหน้าที่บรมครูครั้งสุดท้ายว่า ใครสงสัยเกี่ยวกับธรรมะที่สอนมาตลอด ๔๕ พรรษา สงสัยเรื่องอะไรก็ให้ถามได้ แม้ยามจะดับขันธปรินิพพานยังทรงประชุมพุทธบริษัท เปิดโอกาสให้ซักถามข้อข้องใจในการดำเนินชีวิต จากเบื้องต้นจนกระทั่งบรรลุธรรมอันสูงสุดที่พระองค์ทรงสอนมา ๔๕ พรรษา แต่ก็ไม่มีใครถาม ไม่ใช่เกรงใจแต่ว่าเข้าใจ และซาบซึ้งในสิ่งที่พระองค์ทรงสั่งสอนมาตลอดชีวิต

เมื่อไม่มีใครสงสัย พระองค์ทรงปรารถนาปัจฉิมโอวาทให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ด้วยการบำเพ็ญประโยชน์ตน คือ หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้หลุดพ้นจากความเป็นปาวเป็นทาสของพญามาร และช่วยกันบำเพ็ญประโยชน์ท่าน ด้วยการไปช่วยกันจุดประกายดวงใจของมวลมนุษยชาติ ให้สว่างไสวด้วยแสงแห่งพระสัทธรรม

การเสด็จดับขันธปรินิพพานของพระพุทธองค์มีผู้รับรู้รับเห็นเป็นพยานตลอด คือ **พระอนุรุธะ** ว่าในขณะนี้ท่านเข้าโลกุตตรมานสมาบัติโดยอภัยธรรมกายอรหังตสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้ากลางไปเรื่อยๆ ไม่เข้าสมาบัติ เห็นธรรมกายในธรรมกาย ซ้อนกันไปตามลำดับนับไม่ถ้วน จนกระทั่งธรรมกายละเอียดเท่ากับอายตณนิพพาน เท่ากับอนุภาติเสสนิพพาน พอละเอียดถูกส่วน เข้าก็ถอดกายออกเป็นชั้นๆ อนุภาติเสสนิพพานก็ดูตจธรรมกาย

พระพุทธเจ้าเป็นอธิมัยไทย

๒๐๕

ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าไปสู่ในกลางอายตนนิพพาน
สว่างพริบ เป็นธรรมกายบนพระนิพพาน พระอนุรุทธะมองเห็น
อย่างนี้ เพราะท่านเป็นผู้เลิศในด้านตาทิพย์

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่การบังเกิดขึ้นของพระพุทธองค์
ด้วยชาติวุฒิกิติ วัชวุฒิ และคุณวุฒิกิติ สมบูรณ์ทั้งหมด ควรแก่
การระลึกรู้ถึงพระองค์เป็นอย่างยิ่ง และควรแก่การภาคภูมิใจ
ในพระบรมครูของเรา วันวิสาขบูชาจึงเป็นวันที่เราควรจะมา
รำลึกนึกถึงพระคุณอันไม่มีประมาณของพระองค์ว่าการบังเกิดขึ้น
ของพระพุทธองค์นั้น เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่มนุษย์ เทวดา
และสรรพสัตว์ทั้งหลาย อย่างจะนับจะประมาณมิได้

การที่จะระลึกนึกถึงพระพุทธองค์ เราควรทำในสิ่งที่
พระองค์อยากจะทำ นั่นคือ การปฏิบัติบูชา ฉะนั้นเวลาที่
เหลืออยู่ต่อจากนี้ไป ให้ทุกๆ ท่านตั้งใจใช้เวลา ทำใจของเราให้
หยุดให้นิ่ง ให้ใสบริสุทธิ์ หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ระลึกนึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราโดยนึกเอาพระปฏิมากร
นั่งขัดสมาธิ เกตุดอกบัวตูมใสเป็นแก้ว แทนการตรัสระลึก
นึกถึงพระองค์ก็ได้

ให้ทุกคนทำใจหยุดใจนิ่งให้ดี และระลึกนึกถึงพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ไม่กังวลกับสิ่งอะไรทั้งหลายทั้งปวง

